

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 78.178 van 19 januari 1999
in de zaak A. 73.405/XII-868.**

In zake : Walter ILEGEMS,
wonende te BORGERHOUT,
Jagerstraat 11, bus 3

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Staatssecretaris voor Veiligheid, Maatschap-
pelijke Integratie en Leefmilieu,
die woonplaats kiest bij
advocaat M. VAN BEVER,
kantoor houdende te GRIMBERGEN,
P. Woutersstraat 32, bus 7.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Walter ILEGEMS
op 27 februari 1997 heeft ingediend om de vernietiging
te vorderen van "de fictieve weigeringsbeslissing" van
de Staatssecretaris voor Veiligheid om hem de erkenning
te verlenen vereist voor het openen van een autorij-
school te Deurne;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur
G. DEBERSAQUES;

Gelet op de beschikking van 12 februari 1998
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste
memories;

Gelet op de beschikking van 24 november 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 januari 1998;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die loco advocaat M. ONCKELINCKX verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. VAN BEVER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord adjunct-auditeur W. WEYMEERSCH, daartoe gemachtigd bij beslissing van 4 november 1998 van de auditeur-generaal, in zijn eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt:

1.1.1. Op 15 januari 1995 dient verzoeker een aanvraag in tot "het oprichten van een rijschool".

1.1.2. Op 23 januari 1995 deelt de waarnemende directeur van het bestuur van de Verkeersreglementering en van de Infrastructuur, directie D2 Rijbewijs, aan verzoeker mee "dat nog steeds alle aanvragen om erkenning van een autorijschool in beraad gehouden worden" en dat "tot zolang er geen beslissing inzake erkenning van autorijscholen genomen worden, (...) er geen bijkomende rijscholen erkend (zullen) worden".

1.2. Op 17 juli 1995 dient verzoeker bij de bevoegde minister een "vollediger versie" van het dossier in. In deze brief zet verzoeker "namens de op te

richten NV", "artikel per artikel" de argumenten uiteen om een erkenningsnummer te bekomen. Een kopie van dit dossier wordt op 11 augustus 1995 en 23 augustus 1995 verzonden aan respectievelijk het staatssecretariaat van veiligheid en aan het Ministerie van Verkeerswezen, directie D2 Rijbewijzen/Rijscholen.

Op 20 september 1995 wordt aan verzoeker namens de minister medegedeeld dat de diensten "het dossier betreffende het al dan niet erkennen van nieuwe rijscholen (bestuderen)" en dat "indien er (...) een beslissing in dat verband genomen wordt (...) uw aanvraag met de andere aanvragen op gelijke voet (zal) worden behandeld".

1.3. Op 2 september 1996 stuurt de raadsman van verzoeker bij aangetekend schrijven de aanmaning zoals bedoeld in artikel 14, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. In deze aanmaning is gesteld : "Wanneer U niet zal hebben beschikt, binnen de 4 maanden na betekening van deze aanmaning, over de aanvraag van de H. Ilegems tot erkenning van de rij-school, zal Uw stilzwijgen worden geacht een afwijzende beslissing in te houden, waartegen beroep wordt ingesteld bij de Raad van State".

1.4. Op 19 november 1996 deelt de staatssecretaris voor Veiligheid aan verzoekers raadsman, in antwoord op de sub 1.3. vermelde aanmaning, mede :

"De aanvraag om erkenning van een autorijschool werd door de heer Ilegems inderdaad ingediend met zijn brief van 11.8.1995.

Door mijn diensten van het rijbewijs werd op 4.9.1995 en 20.9.1995 aan betrokkene ter kennis gebracht dat er nog geen standpunt ingenomen werd in verband met het al dan niet erkennen van nieuwe rijscholen.

Wat de publicaties betreft in het B.S. van 30.03.1996 en 24.07.1996, deel ik U mee dat dit reeds gevestigde rijscholen zijn waarvan de erkenning overgenomen werd door een nieuwe exploitant. Het gaat

hem hier dus geenszins om erkenningen van nieuwe bedrijfszetels.

Ik kan U dus verzekeren dat er sinds jaren geen nieuwe erkenningen meer werden toegestaan.

Het net van de erkende rijsscholen in Vlaanderen is momenteel zeer dicht, zodanig dat er ruim kan voorzien worden in de behoeften van het publiek.

De huidige reglementering bepaalt zeer algemeen dat nieuwe rijsscholen kunnen erkend worden 'indien het algemeen belang het rechtvaardigt', zonder dat dit nader en concreet omschreven is geweest in een aantal criteria.

Het criterium 'algemeen belang' wordt desgevallend getoetst op basis van een dossier ingediend door de aanvrager waarbij o.m. de leefbaarheid wordt onderzocht van de aangevraagde nieuwe vestiging in de gemeente en omliggende regio. Het komt mij voor dat voor de door U aangevraagde regio het aanbod voldoende is.

Daarnaast moet een wildgroei van rijsscholen, zoals men die in sommige buurlanden kent, vermeden worden, om de degelijkheid van het onderricht te vrijwaren.

Mocht er wijziging in de situatie komen, zal mijn administratie niet nalaten de aanvraag van uw cliënt in functie daarvan grondig te onderzoeken".

1.5. Op 4 april 1997 laat de staatssecretaris voor Veiligheid aan de verzoekende partij persoonlijk weten dat hij "tot (z)ijn spijt moet mededelen dat er een erkenningsstop is naar nieuwe aanvragen tot erkenning van rijsscholen toe".

2.1. Overwegende dat verzoeker op 4 april 1997 aan de Raad van State een gewone brief heeft verstuurd waarin hij, ter vervollediging van zijn dossier, een uiteenzetting geeft ten aanzien van de sub 1.5. vermelde brief van de Staatssecretaris voor Veiligheid;

2.2. Overwegende, ambtshalve, dat om dit document als een aanvullend verzoeckschrift in de procedure te kunnen betrekken, het vereist is dat het binnen de gewone beroepstermijn bij de Raad van State is ingediend; dat in dit geval, waarin het beroep gericht is tegen een fictief weigeringsbesluit als bedoeld in artikel 14, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de beroepstermijn is aangevangen bij

het verstrijken van de termijn van vier maanden na de ontvangst, door de verwerende partij, van de op 2 september 1996 aangetekend verzonden aanmaningsbrief van verzoeker;

Overwegende dat de verwerende partij erkent dat zij op 5 september 1996 de brief van 2 september 1996 ontvangen heeft; dat, in de hypothese dat het beroep wordt geacht ingediend te zijn overeenkomstig artikel 14, tweede lid, van de Raad van State-wet, de beroepstermijn derhalve op 6 januari 1997 een aanvang genomen heeft en dat hij verstreken is op 6 maart 1997; dat, daargelaten de vraag of geen gevolgen moeten worden verbonden aan het feit dat de brief van 4 april 1997 niet aangetekend naar de Raad van State opgestuurd is, de vaststelling zich opdringt dat het aanvullend verzoekschrift laattijdig verstuurd is en niet als processtuk in de debatten kan worden betrokken;

3.1. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord echter betoogt dat zij wel degelijk binnen de termijn van vier maanden na de aanmaning om een beslissing te nemen aan verzoeker een gemotiveerd antwoord heeft gegeven, meer bepaald in de brief van 19 november 1996 aan verzoekers toenmalige raadsman;

3.2. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord de stelling van de verwerende partij betwist in die zin dat naar zijn oordeel de brief van 19 november 1996 "geen definitieve beslissing (inhoudt) zoals bedoeld in artikel 14, tweede lid, R.v.St.-wet" omdat de laatste alinea van de brief verwijst naar een heronderzoek in functie van een mogelijke "wijziging in de situatie" en omdat hij ook in een ander schrijven van de verwerende partij geen echte beslissing heeft kunnen lezen;

3.3.1. Overwegende dat artikel 14, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State aan de rechtzoekende de mogelijkheid biedt het stilzitten van het bestuur, in de gevallen waarin het verplicht is een beslissing te nemen -zoals in dit geval over een aanvraag tot erkenning in het kader van een gereguleerde activiteit- met een annulatieberoep te bestrijden; dat te dien einde in de wet het procédé is uitgewerkt dat het bestuur dat, binnen de vier maanden na ontvangst van een aanmaning om een bepaalde beslissing te nemen, over die vraag nog geen beslissing heeft genomen, geacht wordt de vraag verworpen te hebben en dat die fictieve weigering met een annulatieberoep bestreden kan worden; dat dergelijk annulatieberoep aan de rechtszoekende het voordeel biedt dat met gezag van gewijsde vastgesteld kan worden dat het bestuur geen deugdelijk antwoord heeft kunnen geven op de redenen die de vraag van de rechtszoekende, uiteengezet in de aanmaning, ondersteunen;

3.3.2. Overwegende dat, wanneer het bestuur binnen de vier maanden bedoeld in het genoemde artikel 14, tweede lid, een handeling stelt die minstens een antwoord inhoudt op de vraag geformuleerd in de aanmaning, de rechtszoekende geconfronteerd wordt met een formele beslissing die hij op grond van artikel 14, eerste lid, met een annulatieberoep kan bestrijden, en die hem dus buiten het kader van artikel 14, tweede lid, brengt; dat het dan niet meer de vraag is of het bestuur goede gronden had om de in de aanmaning aangevoerde motieven naast zich neer te leggen, maar wel of de genomen beslissing in het algemeen en buiten de grenzen van de aanmaning de toets van de wettigheid kan doorstaan; dat aldus het annulatieberoep gesteund op artikel 14, tweede lid, van de Raad van State-wet een andere doelstelling heeft dan het annulatieberoep gesteund op artikel 14, eerste lid, en dat de ene vordering niet samen met de andere kan bestaan;

3.3.3. Overwegende in dit geval, dat de bevoegde minister in de sub 1.4. overgeschreven brief van 19 november 1996 aan verzoekers toenmalige raadsman medegedeeld heeft "dat er sinds jaren geen nieuwe erkenningen meer werden toegestaan", dat het hem voorkomt dat het aanbod in de regio van verzoeker "voldoende is" en dat een wildgroei van rijsscholen "vermeden (moet) worden"; dat de in die mededeling vervatte beslissing onmiskenbaar de formele verwerping inhoudt van de erkenningsaanvraag die verzoeker in 1995 aan de verwerende partij had gericht en waaraan precies in de aanmaning van 2 september 1996 was herinnerd;

3.4. Overwegende dat verzoeker in de brief van 19 november 1996 toch nog een element vindt dat naar zijn oordeel het bewijs inhoudt dat er hem op 19 november 1996 geen definitief weigeringsbesluit medegedeeld is; dat hij met name de verwijzing, in fine van de brief, naar een mogelijke heroverweging van verzoekers aanvraag in geval er zich een wijziging "in de situatie" zou voordoen, onder de aandacht brengt; dat evenwel die vermelding, een intentieverklaring voor de toekomst, aan wat uit de voorafgaande vermeldingen van de brief blijkt, te weten dat hij in de actuele situatie geen erkenning moet verwachten, niet het karakter van een eindbeslissing ontnemt;

4. Overwegende derhalve dat de vaststelling dat de verwerende partij, ten gevolge van de haar toegezonden aanmaning van verzoeker om een beslissing te nemen, de erkenningsaanvraag van verzoeker, minstens voorlopig totdat de situatie gewijzigd zou zijn, verworpen heeft op zijn beurt tot gevolg heeft dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een fictief weigeringsbesluit; dat het beroep om die reden onontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien januari 1900 negenennegentig, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

J. DE BRABANDERE.